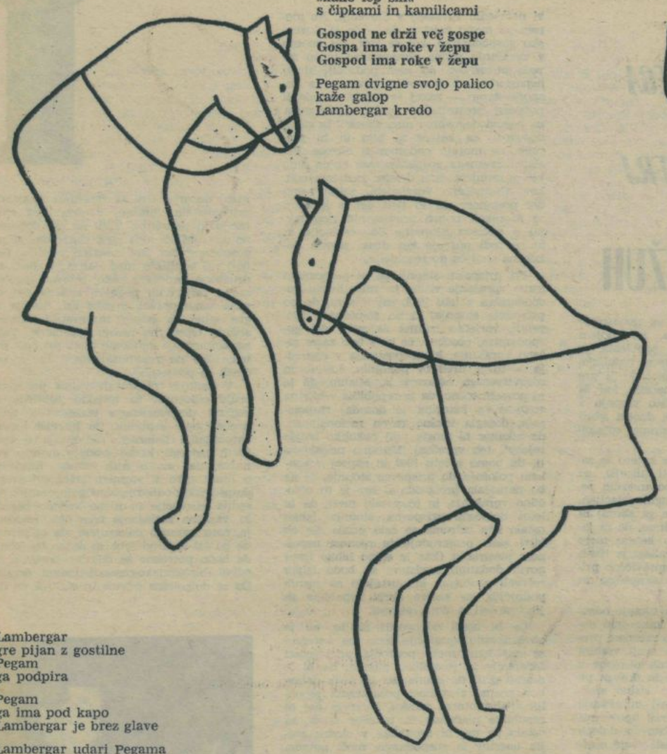

Beli labod
»kako lep sin«
s čipkami in kamilicami

Gospod ne drži več gospe
Gospa ima roke v žepu
Gospod ima roke v žepu

Pegam dvigne svojo palico
kaže galop
Lambergar kredo

Lambergar
gre pijan z gostilne
Pegam
ga podpira

Pegam
ga ima pod kapo
Lambergar je brez glave

Lambergar udari Pegama
Pegam pade
in pobere kapo

Lambergar nima kape

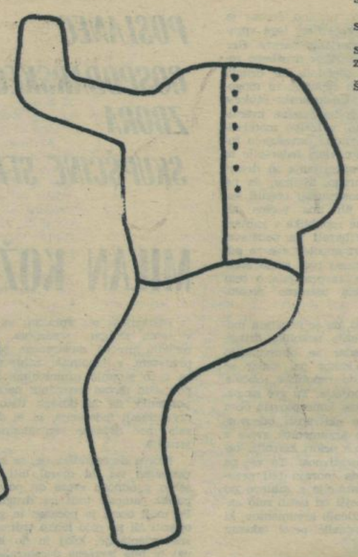

Na svetovni razstavi
v Montrealu
cveti krompir

Lambergar ziblje les

Pegam vzame sekiro
in jo seseka na tisoč sekiric

Pegam in Lambergar sta homoseksualca
s posebno pripravo za odstranjevanje
jabolčnega stržena

se kažeta okrog

skozi preluknjano jabolko sije podnevi sonce
zvečer luna

šesti činitelj je črta

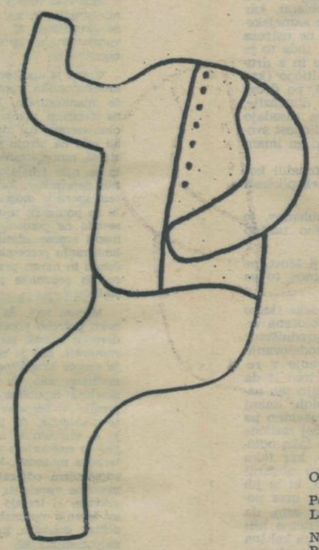

Ogaben stol Ludvika XV

Pegam rajši stoji
Lambergar se vsede mimo

Na zidu piše z veliki črkami:
Pijte mojga brata konja

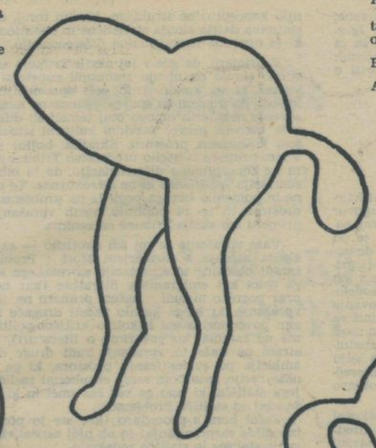

Pazduha je zoprno mesto
Kadar pa vanj pride perunika
(vsako leto enkrat)

takrat Lambergar
osedla sedlo

Pegam seje volčji bob

Anno domini MDCCCLX

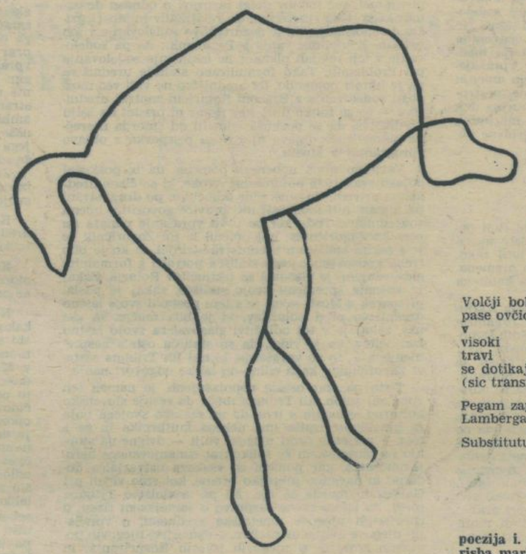

Volčji bob
pase ovčice
v
visoki
travi
se dotikajo knofki
(sic transit gloria mundi)

Pegam zapre knjigo
Lambergar jo odpre

Substitutu pripade dediščina

poezija i. g. plamen
risba marko pogačnik

DIMITRIJ RUPEL

DR. VELIMIR

Zdi se mu, da se je dr. Velimir zagledal vanj spod svojih košatih primorskih obrvi. Glava mu omahuje pod navajeno gladino. — Zdaj se nekoliko zravna. To govorjenje mu preseda, nekam ovija se mu okrog vratu kot penasta guma, težko sedi, tobak ga duši, in zdaj še dr. Velimir. Predsednik sodišča govori v večnih stavkih. Melodije sploh ni, je samo neprekinjeno godrnjanje.

— mladostni prestopnik se znaša v konfliktu z generacijo postopno ga nadomeščajo drugačne funkcije predvsem v zgodnji dobi nekateri potencialni prestopniki v zvezi s trditvijo ki jo je postavil predgovornik čemu višji dohodek to je vendar moralni problem brez vednosti pristojnih organov in organizacij ki so zadolžene za oblikovanje pozitivnih načel kodeks pozitivnost s strani političnih forumov katerega od normativov ki so v neposrednem kontaktu z delom ko se konča tako imenovana pripravna doba brez ozira na nekatere težave ki jih povzroča dejstva ki ne presenečajo saj so nikakor brez vednosti starejših članov kolegija naravnost sprašujemo javnost koder se nanaša na neposredno akcijo to je izredno zapleteno vprašanje ki ga kaže obravnavati v zvezi z vrsto nima smisla pričakovati preveč in vendar karakteristike dobljene po zaradi ne kvalifikacijsko metodično sporadično sodobno samoupravno in že stoprocentni uspeh!

Vsi so presedli in Bernard se je nenadoma izmaknil omotici. Nato se je v trenutku, ko tega niti sam ni pričakoval, sprožil, skočil s sedeža, pobral aktovko in baretko. — Na poroko grem, je rekel osuplemu predsedniku, vrnil posmehljiv pogled in se pobral iz dvorane.

Izza kope belega snega je molel rdeč MG. Sonce je bilo čisto pri vrhu. Po tleh se je topilo in znanci so ga srečni pozdravljali z visoko dvignjenimi rokami in z dobrosrčnimi nasmehi. — Vi ste v rokah potepuha, gospodična, ne verjamem vam, bogvekaj hrani usoda!

Dospel je. Že pri vhodu si je sezul čevlje in jih mehko postavil na predpražnik poleg kostanjeve omarice za obutev. Pogledal se je v ogledalo in ugotovil manjše napake pod levim očesom. Potem si je slekel plašč, nato je plaho sledil Malči, ki ga je vodila skoz dolgo predsobo. Stanovanje ga je navdajalo

— Prva priča?

— Prva priča!

z nekim posebnim občutkom, ki je vmes med lepoto in okornostjo.

Moj bog, tu vsak dan loščijo parket!

— Ste že zajtrkovali?

— A? Ja, ja, hvala.

Tisti, ki pomiva okna, se zmuči, saj to je prava zimska vrtnarija, prav

— Pa tako mlad je!

— Mlad.

— Saj ne bi bilo treba, kaj?

Nekdo je vključil radio ali gramofon. Igra zelo naglas in melodije ne pozna, zelo nenavadna je, kot bi se gramofon vrtel v narobno smer.

— Lahko dobite kuhano vino!

— Ne, hvala, ne, hvala!

Ljubezen mine, to je nekaj dni, nežnost in podobne stvari, poletje mine, in tvoje oči se pozabijo, ali se spominjaš tistih dni, ko se nisva mogla vzdržati sreče, ni prihodnosti,

— Prosim?

— Nič, nič, saj lahko počakam kar tukaj.

— O ne, kar noter, gospod Bernard, kar noter, saj je že pospravljeno. Milanu se je nekaj pokvaril avtomobil, vplinjač ali kaj, pa je rekel, da mu bostе prav gotovo pomagali...

— No potem pa kar grem dol, ali je v garaži?

— V garaži? Strahovito se je začudila. Prav udarilo jo je. — Gospod, saj Milan še ne stanuje pri nas!

— Aha. Kje je potem. Skomignila je.

— Telefoniral je nekaj. Govoril je z gospodom. Ali mislite, da mi gospod kdaj kaj pove?

— Ne, seveda...

— Ampak če ste...

— Ne!

— Lačni...

(Pozirate lakoto, dolgočasnež!)

— Prosim?

— Oooo, Bernard, Tatjana je krasna, pridite jo pogledat.

Mati je še mlada, kljub predpasniku in očalom, nekaj so morali pomerjati, na prstu ima naprstnik in čez ramo obešen meter. Napravi kretnjo, kot bi bila paž v gledališču, nekoliko upogne kolena, pokaže v sosedno sobo, nasmeh je nepremičen, meter nekoliko zaplahuta in se ustavi nekoliko bolj na levi, lasje so polni nitk, krilo odkrije še vedno prožno kožo, stegno, gleženj je prijetno koščen.

Ali vejo starši? Takole odhajaš za cele tedne. Mislijo, da greš k sorodnikom? Meni te zaupajo blazno. Hodiva na trg kupovat kislo repo? Kdo je bil prvi? Prvak v smučanju? Zasneženi celih šest dni. Le kaj si kuhala?

— Tatjana!

— Bernard. Joka, potem je le res. Milan je nekaj pravil. Ženske pred poroko imajo nekaj posebnega, čisto v belem je. — Milanu se je nekaj pokvaril avtomobil, nekaj v vplinjaču ali kaj. — Mi je že povedala Malči.

— Zvon!

— Mogoče je Milan!

— Bernard, hočeš priti čisto blizu, k meni, da ti nekaj povem na uho, čisto skrivoma?

(Sploh ni res, kar pravijo, da se morava poročiti.)

— Aha.

— Sablja stara, priča moja, prva priča moja, moja prva priča, prvič priča, priča prvemu, prvemu priča, pričakujemo priče pričajo pred predsednikom prič prvič pred predsednikom? Predsednik sodišča? Ta je osel. Danes je govoril ure in ure...

— Si že, mami?

— Ljubica, potrpi, samo še tole gubo zravnam... saj lahko Malči, kajne Milan, si kaj lačen, boš hrenovko? Prosim? Prosim?

Pot po snegu in strah pred letečimi krožniki. To ni šala, če si sam in je blazno pozno, pa se vračaš, pozno se vračaš, melješ to o letečih krožnikih, kako so se vrgli nate, nenadoma z neba...

Cele tedne je bila z njim, nemogoče, da ne bi kaj bilo, kakor vemo, Milan ne pazi... mogoče pa...

— Sablja stara, popraviti mi moraš vplinjač, nekaj kašlja, že od včeraj, nenadoma se mi zazdi, veš, pred pošto se ustavim...

— Zdravo, očka, ah, to obleko si skrival? Oče prisije, pozdravi...

— Pozdravljena fanta, kateri je zdaj ženin?

— Hahaha, vsi se smejejo.

— Mogoče pa... kako so me gledali danes zjutraj, ko sem bil na sodišču v tej obleki, najbolj pa me je gledal dr. Velimir.

— Dr. Velimir, tega pa poznam, je rekel oče in si pogladil sive lase, srebrne zalisce, temnorjava kravata k svetlorjavi barvi obraza, zelo se je popravil od bolezni, brezhibna obleka, celo nek drag kamen v kravati, ko skrči komolec, se napravi komaj opazna guba, ki dela silo gladkosti oblačila, se seveda ne mečka...

— Zmenjeni smo ob pol dvanajstih. Kaj je narobe s tvojim avtom?

— Nekaj v vplinjaču, ne vem, kaj. Bernard pravi, da bo popravil.

— Kaj boš res? Se spoznaš tudi na takšne stvari, upam, da boš kljub temu, da ti jo je pred nosom odvzel najboljši prijatelj, še kdaj prihajal sem... oče je zelo zadovoljen z Bernardom...

— Najboljši prijatelj? Boljšega nimam, častna beseda, kajne, Bernard?

Malči se suka v ozadju, zdaj njeno ozadje, zdaj ruta, vedno kaj njenega posije od kod. Kot kakšna zamorklja. Samo še čokoladna barva ji manjka. To je že nekoč...

— Bernard, hočeš priti malo sem... ko pridemo tja, moraš stopiti k matičarju, povej mu, da nima smisla...

— Zdaj grem s tabo, da pogledam, kaj je z avtomobilom.

— Zdi se mi, da bi rajši imeli tebe za zeta namesto mene...

— Hahaha...

— Veš, tisti vijak je po mojem preveč... tisti pod začnim filtrom... preveč privit...

Te stopnice, kolikokrat sem prehodil te stopnice, Bernard. Bernard sem, Bernard tja... koga bi dobili za pričo namesto njega, to je videti kot neokusna šala, sicer se pa Tatjana sploh ne sekira...

Ostani z menoj na telesu, v naročju, zadihana, potna, ostani na toplem, v varstvu noči, na srcu brez sramu... skoraj gola, ostani tako, v mojem življenju...

— Stopi malo proč, ali kaj slišiš? Mislim, saj sploh ne delajo vsi cilindri. Po mojem je nekaj narobe s svečo. Izklopi. Odpri pokrov. Ali imaš kakšno krpo, ali si že kdaj prej odprl ta pokrov?

Meni je vseeno, kar se tiče Tatjane, jaz sem ti povedal, kaj je bilo, njeni starši pa še vedno mislijo... sicer pa mi je vseeno...

Molči, saj nima smisla, ali se boš peljal z njimi ali z mano? Rajši bi se s tabo, samo če bo prostor, moji starši bojo čakali na magistratu. Vsi bomo jokali, boš videl, še malo pritisni plin! Zapri zrak. Mislim, da boš moral k mehaniku... čakaj, čakaj! Če se ne motim .. tu je razpoka... v glavi je razpoka, tule prebija, vidiš?

— Zadnjič sem bil v Zagrebu, menda so imeli neko tekmo, blazen promet, pa čisto na sredi Ilice ..

— Halo, Milan, gremo... Saj je še pol ure. Samo po novo glavo greva.

— Glavo? Smeh. — Takoj bova nazaj. — Prav Prav. Prav. Vse je prav.

Tatjana koraka, kot bi šla po taktu, sošolke ji mečejo riž, otepa se ga, ljudje vzklikajo, glej, glej, kdo se še poroči, si jo videl? Avtomobil se ustavi, izstopijo, nekdo priteče po stopnicah in zmerja onega skoz zaprto šipo, Tatjana gre, kot bi ne vedela, kako naj hodi, popolnoma zoprn nasmeh... nato se scena umiri, temačnost stopnišča, težke zavese in zadušljiva toplota, samo majhen človek za lino in tišina, od nekod šepetanje...

Gibki zrak, tekoče obnašanje sobotnega zgodnjega popoldneva, ljudje kupujejo darila, vse polno nekih posebnih lesenih predmetov je videti po ulici, kot bi pripravljali ogromen oder, nek miličnik zaupno razlaga nekemu delavcu v modrem kombinezonu, kaže mu v levo smer, nato v desno, nato navzgor. Morda zgradijo pristajalno stezo za leteče krožnike? Bernard gre navzdol proti glavnemu trgu in nikogar noče srečati. Zdi se mu nekako smešno, da so ga povabili... Nato si ogleduje knjižno izložbo, naslovi se mu zdijo obupno nezanimivi, polni nerazumljivih besed, sestavljeni iz nedomačih črk...

— Upam, da ti ne boš doživel vsega tega, kar je tako zavoženo, blazno dosti neverjetnih stvari se doživi, ti imaš iluzije, mnogo iluzij, kar se zelo razbije, boš že videl, upam sicer, da ne tako besno odvratno kot pri meni...

Cesta se dostikrat napolni z nerazumljivo močnim ropotom, potem se prikaže avtomobil, popolnoma osamljen, in ljudje gledajo skoz okna. Nekdo pomiva šipo na notranji strani izložbe, od časa do časa dahne na steklo, da se orosi, pri njegovih nogah gori infra peč, da sproti ne zmrzne. Neka reklama za emajl visi samo na eni vrvici in je bedna. Trg se vedno bolj izteka in Bernard je pritisnjen ob dejstvo dolge vrste sodobnih hiš. Tam, si kaže, tam se neha. Potem stopi v govorilnico in jo prikliče.

— Zdaj pridem k tebi, potem greva nekam. Nekam.

— Dobro.

— Slabe volje sem, zakaj rečeš samo dobro?

— Ne vem, kar tako.

— Če sem slabe volje, potem ni dovolj samo »dobro«.

— Zelo dobro?

— Bolje.

— Odlično.

— Še bolje. Torej pridem. Lahko pridem? Seveda lahko ..

— Saj sem rekla dobro.

— Ne, rekla si, odlično.

— No, dobro. Odlično.

Bernard omahne iz govorilnice. Poskuša si popraviti šal in zapeti plašč, pa ne gre. Išče stopinje, da bi pokril čim večji del tal. Opreti se hoče, toda sneg je nekako v napoto. Snega je dosti, pravzaprav izredno mnogo za to mesto. Nekoliko temneje postaja in Bernarda obide želja, da bi z golo roko podrsal po razdrapanih vzorcih na hišah, da bi izsul vse koše za odpadke, da bi zmedel kakšnega šoferja, skočil bi na cesto in oni ne bi mogel pravočasno zavreti, ker je led.

Ukvarja se z različnimi mislimi, neverjetne potankosti mu brodijo po glavi, v kakšno posteljo bosta zlezla, ali ju bo zeblo, ali bo dišala po kakšni posebni kremi, ali bo kaj glasov skoz okno medtem, ali se bo kaj oglašalo pod posteljo, ali bo škripal parket, ali bodo sosedje kaj slišali, kako bo potem prižgal cigareto...

Obstal je na robu pločnika in zelo malo bi bilo treba in bi se ravnotežje porušilo, roke je vleknil v kosmaste sive žepa, požvenketal je z drobižem, ki je bil ledeno mrzel. Opazil je kolesarko. Počasi je cvilila navzgor po ulici. Noge so ji delale kot parni stroj, brez človeške omahljivosti in nestalnosti, zelo enakomerno, skladno, navajeno, nekam tuje in hladno, luč je enakomerno gorela. Čeprav je ponavadi tako, da poskakuje in sipije žarek enkrat dlje čisto pred kolo, kot bi polivala cesto z neenakomernimi curki rumenordeče tekočine. Ženska na kolesu je izredno gibčna in zelo mehanična. Bernard se zagleda v njeno luč. Cesta med njima postaja krajša. Bernard stopi bliže in prime kolesarko za rame in jo vrže raz bicikel.

Stepa ji sneg s plašča in se ji opravičuje: — Oprostite, nisem vedel, kaj delam, če sem vam napravil škodo... Ženska je odcvilila dalje.

Pogrelo ga je, to čuti v rokah, v konicah prstov, ki nenadoma oživijo kot četa palčkov. Edino v ušesih čuti konico strupa, nekaj skladno razbijajočega, kot bi imel tesne uhane...

Zdi se mu, da vidi rdeč MG. Izza neke bele kope ga vidi. In dr. Velimir mu gre nasproti. Ne bo ga pozdravil, saj je najbrž že pozno. — Dober večer, pozdravi dr. Velimir. — Danes sem mislil na vas, pravi Bernard, najbrž sem imel v rokah tisto vašo nalogo, sijajno delo... — Nisem vas dobro razumel zjutraj, mislil sem, da je vaša poroka. — Ne, ne, ne, ni bila moja poroka, samo priča sem bil, moj prijatelj se je poročil.

— Poznam, poznam, gotovo, spominjam se... da, da, seveda, to ste bili vi, njegova hči in vi, videl sem vaju večkrat skupaj, mnogo ste morali pretrpeti, ubožec... Dr. Velimirju se koža na obrazu sploh ne premakne, sploh se ne giblje, popolnoma neprizadet je, vsaj nasmeh ali bežen namig, neka človeškega, dr. Velimir samo strmi, to je njegov način...

poročil hči to je način ko se koljejo možgani tisočkrat prekleta zveza prijateljstvo smešna burka koliko je pravzaprav ljudi ki jih pozabiš zamešaš nikdar več ali jih sploh kdaj imaš ali je vse le sprenevedanje in domišljanje veter je zbil dr. velimirju klobuk z glave in revež se opoteka zakaj se je morala poročiti to je vendar nemarnost sama moja kot bi stavil zanjo veliko vsoto in je ne bi hotel izgubiti kot da si je prisegel neke noči to žensko bom podtaknil svojemu najboljšemu prijatelju koliko sem prepotoval z njo koliko sva prespala skupaj kaj je to spati ali je to samo stopinja naprej od stiska roke in poljuba ali je vmes meja ali je mogoče iti preko tega kar naprej kje se le ustavi potem kje je konec skrivnosti in nedotakljivega ali gremo kar naprej do smrti potem iz spolnega užitka ubiješ nekoga in rečeš zakaj bi se ustavil tukaj saj grem lahko naprej vse meje so umetne brez pomena je izbirati kje se ustaviš in vendar tega ne bom nikdar prebolel nikdar mogoče bom zlikal obraz resnična priča vsega točno vem kako zdajle delata v postelji točno vsako kretnjo poznam vse tiste poljube besede s katerimi se opravičuje da bo prihodnjič čisto drugače samo da do tam in nič več naprej pravi camus treba je biti odločen neizprosen do samega sebe to je samo udobje popuščanje lastnim željam vzgoja je učila drugačen rdeč mg in vse kar spada zraven ali to zdaj milanov mg jaz peš k ženski ki reče dobro kar pridi vesela je ali pa še to ne saj to je telovadba to spada k lažjemu učenju urediš si možgane potem je svet takoj bolj rožnat majhen avtobus in sneži in že spet greva nekam tja kjer ni nikogar kjer nihče ne ve kje v kraj proč od vseh drugih krajev tja kjer se ne dotikaš tal ampak lebdiš in te nosi luna in je toplo in te nihče ne pozna samo ljubeznivi so z vsem čajem in kruhom z maslom z medom

— Lahko noč, pravi dr. Velimir, — zdaj grem.

Moram moram takoj k njej takoj čisto zraven k njej vanjo oklenem se je posesam zagrebem in padava

Luna je bila, Bernard nekoliko hrope, ker je pretekel pol poti, stopinje se sploh ne poznajo v snegu, ker ga je odpihnilo. Bernard drgeta.